

Jász Attila

Majdnem mindent

1.

A mennyország talán a szomszéd kert
sarkánál kezdődik, ha jól viselkedünk,
akkor jövőre már itt, napsütés után
könnyen jöhet zápor,
de semmi sem

biztos, az irgalom kiszámíthatatlan,
és fordítva, viszont ő mindig megbocsát,
szeretné, hogy már gyerekkorodban
a mennyországban érezd
magad,

a felhevült almákat a kertben nyári
zápor hűsíti ehető hófokúra, a tenger
felől szél szárítja, dörzsöli
fényesre,

malváziát iszom a naplemente alatt,
az utolsó kerty után egy levendula-
mezőn találok magam, lila virágokkal

kék búzalepkék táncolnak, sürgősen
be kell lépnem a romkapolna
hűvös félhomályába.

2.

Meztelenül ültem a sziklán, lábamon
békatalp, fejemen bűvárszemüveg,
néztem a tengert, és ő is nézett engem,
csodálkozott, nem szoktam ilyet
csinálni,

hívott magával, és megmutatott mindent,
most épp száradok, a tenger olykor meg-
mossa a lábamat, alázatosan, mint egy
bencés apát, olykor belenéz
a könyvembe,

ráfröccsen, jegyzetnyomot hagy, együtt
olvassuk a tengerről szóló horvát verseket,
és majdnem mindent megbocsátunk
magunknak.

[Isztria, 2020 nyara]

